

et Gravkapel af Familjeerindringer og har tilsidst ikke andre Følelser tilbage end Pieteten.“

„Naa ja — det kan da ikke gælde alle,“ sagde Per. „Jeg f. Eks. vil vanskelig komme i den Fristelse. For hvad jeg slæber med mig fra Fortiden, kan magelig faa Plads i en Vestelomme.“

„Saa gratulerer jeg Dem! Og dog — hvad hjælper det? Hjemmets forkoglene Magt stikker jo ikke alene i det materielle. Vi lader vor maaske forlængst afdøde Faders meningsløse Formaninger eller en enfoldig Moders Fordomme faa Indflydelse paa vore Handlinger helt op i vor egen Alderdom. Og saa har man til Overflod sine kære Søsken og sine bekymrede Onkler og Tanter —.“

„Jeg for mit Vedkommende er nu ogsaa i den Henseende saa heldig stillet ikke at kende noget til den Slags.“

„Saa maa jeg virkelig paany gratulere Dem. — Men et Hjem har De dog vel haft . . . tilmed rimeligvis et af disse for deres Hygge saa berømte danske Præstegaardshjem. Ja, jeg slutter af Deres Navn, kan De vide.“

Per lod, som om han overhørte dette sidste, og sagde, at han ikke kendte og aldrig havde kendt, hvad man kaldte nærmere Paarørende.

„Nej virkelig! De er maaske et —.“

„Ja,“ sagde Per, idet han med Forsæt afbrød ham. „Jeg er kun mig selv.“

„Se-se!“ — Neergaard bøjede sig frem med Hænderne paa Stolens Sidespykker og stirrede som nyvaagen over paa ham. — „Saa har den lille Salomon altsaa ikke helt Uret. Saa hænger der jo virkelig noget af Eventyret ved Dem. Ingen Familjehensyn! Ingen Søskenplager! Ingen velmenende Onkler og Tanter . . . Fri som Fuglen under Himlen!“